

Narozeniny 2026

aneb

... jak lze neoslavít jubileum...

Narozeniny

8. - 10.5.

Sraz je zase na Hlaváku. Cíl přiblížení je Ostrava - Svinov. Je vám to povědomé? Ano, už jsme tam nedávno jeli. Tím ale všechny podobnosti končí. Z nádraží pojedeme úplně jinam, než poslední.

Na srazu jsme oba včas. Já i Standa. Ostatní usoudili, že bude lepší se flákat jinde. Nástup do vlaku v pohodě, číslo nástupiště bylo na tabuli dříve, než vlak přijel. Nakládka proběhla v klidu, jen bylo hloupé, že jsme měli místenky každý jinam. Stejně jsme se potom slezli u Standy a cestu jsme prokecali. Co říct o vlaku? Standard ČD. Nejvíc se mi líbilo, že nikdo pořád neřval o tom kde jsme, co tam děláme a podobné voloviny. Výstup proběhl. Nevím jak u Standy, u mě s adrenalinem. Šlo o to, že háky na kola byly místo jednoho vypáraného kupé hned u dveří do vagónu. Háky byly obsazené. Postupem času se uvolnilo místo a někdo místo kol zaparkoval kočárek. Všechno by bylo v pořádku, nebýt toho, že mám bagáž vraženou pod kolem, protože jinam se ve vlaku dát nedá. A abych mohl sundat kolo z háku, musím dát bagáž někam jinam. A jediné místo je před kočárkem. Přesunul jsem ji tam a začal s manévrem sundávání. V tom okamžiku tam přiletěla nějaká výborná matka s kojencem na ruce a dožadovala se okamžitého přístupu ke kočárku. Snažil jsem se jí vysvětlit, že na nádraží nejdříve vyložím kolo a hned na to bagáž. Zabere to ani ne dvě minuty. Potom jí pomůžu s kočárkem. Začala se vztekat, že s kolem ve vlaku nemám co dělat, a ať si jedu na něm. Tou dobou už stálo kolo na stojanu a chystal jsem se vzít za bagáž a aspoň trochu ji popotáhnout. Nespokojená matka strčila do kola s tím, že už dávno jsem měl uhnout a že ona čekat nebude. Kolo samozřejmě spadlo. Jen jsem slyšel jak to chruplo a pravá výstražná hlavice přestala existovat. Zrcátkem se kolo zachytilo kola visícího na vedlejším háku a zkroutilo se někam úplně do prýč. To jsem ještě nevěděl, že se poškodila objímka, na které zrcátko drží. Postavil jsem kolo a poodtáhl bagáž, aby mohla ke kočárku. Začala vykřikovat, že to teda takhle ne, a že musím okamžitě dát všechno pryč, že nutně potřebuje dát dítě do kočárku. Trochu mi není jasné, jak chce potom kočárek i s dítětem dostat z vlaku. Zastavili jsme. Už jsem si jí nevšímal a udělal všechno, jak jsem předtím řekl. Kolo bylo venku na nátupišti, bagáž taky, a zvládnul jsem to dříve, než za minutu a půl. A koukám, ona nevystupuje. Hlavně že celou dobu překážela v cestě průvodčí a mně shodila kolo. Později se ukázalo, že ještě ke všemu se mi utřhl kondenzátor v palubě, který má za úkol stabilizovat napětí pro telefon. A tedy je velký.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	0	252	0	0	20

Nastrojení kol pak už probíhá v klidu. Jen dostat se na ulici je stejné jako skoro všude v Čechách. Po milionu schodech dolů do podchodu, a dva miliony zase nahoru do haly. Ano, bylo to svízelné, ale už jsme venku. Odjezd.

Celkem příjemně mě překvapilo, že tentokrát se navigace chytila hned a vedla nás krásně ven z města. Ale aspoň jeden vítepek si prostě nemohla odpustit. Vedla nás celkem pěkně po stezkách a pak po silnici. Pak z ní uhnula na nějakou starou cestu. A ten

vtípek byl v tom, že cesta byla na kolci zašpérovaná svodidlem. Nепropustně. Ven vedla jediná cesta. Po trávě nahoru, na silnici. Pak už se jelo normálně. Bylo zataženo a chladno.

Nejbližších deset kilometrů jedeme po stejné trase jako minule, k přístřešku, a pak až do vesnice s nevařící hospodou Na obecní. Jelo se příjemně, jenom by to chtělo oběd. Místní nás poslali do jiného lokálu. Má se jmenovat Horní dvůr. Po chvíli hledání a zdolání příšerného kopce jsme to našli. Vypadá to tu hodně nóbl. Uvnitř burácí nějaká soukromá akce. Pro veřejnost je na 45 minut přerušeno vaření. No tak na to čekat nebudeme. Jedeme pryč.

I nadále se jede dobře, chvilka slunce prorazí mraky, svítí a hřeje. Zároveň pofukuje nehezky studený větrík. Silnice je víceméně po rovině, postup perfektní.

Dojeli jsme do Studénky, a úspěšně minuli Vagónovnu. Takto muzeum výroby vagónů, a přijeli do Studénky - Butovic. Tam měli na vyvýšené terase před hospodou transparent vaříme. Tak to je velká krása. Nevařili. Tak jsme to zkusili s tím, že dáme vaření aspoň pivo.

Odpočínuli jsme si a pak pokračovali k nádraží. Potřebujeme přejet koleje. Jediný přejezd v okolí je uzavřen. Jediná cesta na druhou stranu kolejí je podchodem. Zase po schodech.

Ale na druhé straně byla hospoda. Jdu sám. Standa se sytí ze zásob, já potřebuju něco teplého.

Třeba pivo.

Vcházím dovnitř. Žádný přepych.

Možná, kdysi, se tím tady mohli chlubit. Dneska je to fakt daleko za zenitem. I jídlo bylo tak nějak stejné, jako celá atmosféra v hospodě. Navíc z obsluhy mluvila česky, pardon, ostravsky, jen celkem hezká holčina s kasíraškou. No, najedený sem, ale žádná lábuž. Odjíždíme.

Následná cesta

vedla stejně jako minule do Kunína. Poznali jsme to tam hned. I zámek. Pokračovali jsme dlouho mimo hlavní kolem domečků a vilek. Bylo to klidné, pohodové a po rovině.

A je tu Nový Jičín. Tady začíná jedna z atrakcí téhle výpravy. Zrušená trať, přestavěná na cyklostezku v délce deset kilometrů. Než jsme se po ní dali, projevil Standa přání podívat se na náměstí. Tak ano, je opravdu pěkné. Nějak se nemůžu dopočítat, kdy jsem tady byl naposledy. A to to tady takhle pěkně nevypadalo.

Po odpočinku a kochání se hledáme nájezd na cyklostezku. Máme ji. Trochu jsem nechápal, proč nás navigace tahá po všech čertech, ale na konci se ukázalo, že objíždí nějakou obří cyklo párty. Mají tu různé překážky a prudké, klopené zatáčky, hrby a podobně, k tomu velmi hlasitého komentátora a hudební podkres. No, rychle odtud! Pak už to bylo jednoduché. Najeli jsme na stezku a celých deset kilometrů jeli do kopce. Sice do mírného, tak jak to na železnici chodí, ale kopec to byl. Ale jo, bylo to pěkné, cestou byly naučné tabule a na konci malá hospůdka. Pivo to chtělo. Dále jsme se pohybovali po silnicích a silničkách i stezkách. Kolem je krásná příroda a hlavně klid. Skoro žádná auta, terén pohodový, dobrá jízda. Po 19té hodině jsme se dohodli na tom, že to pro dnešek stačí. Na palubě to ukazuje, že jsme nadrandili 70 kilometrů, což je tak akorát. Jenom s noclehem je to tu nějak doleva. Asi by se šlo uhnízdit kousek u silnice v zeleni, ale vidím tam nějakou tekoucí vodu. A to mi v noci zavání zimou. Hledáme někde něco vejš. Je tu jediná odbočka ze silnice. Zkoušíme ji. Pěšky. Je šotolinová a hodně svým náklonem převyšuje naše jízdní možnosti. Jsou z ní další polní odbočky. Ale vždycky vedou k nějakým letním sídlům, nebo je někdo v blízkém dohledu. Musím přiznat, že toho mám nějak dost. No našli jsme. A jako vždycky velmi pěkné místo. Pěkně zašité, chráněné proti větru, značka ideál. Jenom nějak není teplo.

Technická data:

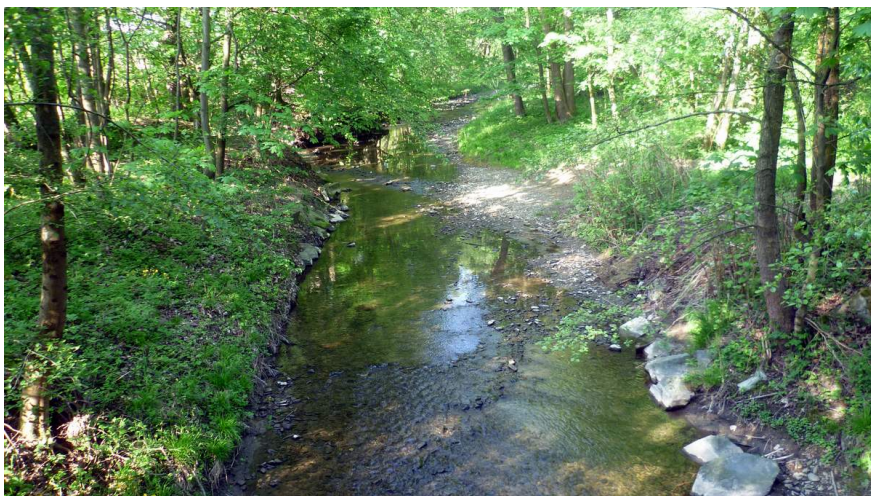
Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Kopec Šefranice	48	325	73	15	17 - 3

Ráno 9.5. sobota

Noc proběhla v úplném klidu. Jenom jsem cítil, že do tepelné pohody ždíbec chyběl. Zima mi nebyla, ale nějak to nebylo ono. Ráno řval kousek od nás pták. Při ranní procházce za daleký roh jsem viděl hodně veverka. A snad poprvé v životě také slyšel, že dělají zvuky. Vstáváme. Krásně na nás svítí slunce.

Ale nehřeje. Snídáme, balíme a odjíždíme. Nejdříve tou šotolinou. A kupodivu, dolů to jede... Až na silnici. A pozor, máme vánek v zádech. I sklon terénu je příznivý a celé by se to dalo shrnout, jako že pohodová jízda. Chvilka to bylo i terénem, i slunce se snažilo, ale Standovi to dneska nějak nejede. Pro odpočinek jsme zvolili přístřešek Příšeničky. Až sem se jelo hezky, několikrát jsme přejížděli říčku,

kolem panuje pozdní jaro, pořád skvělý terén, co si víc přát.

Po odpočinku jedeme ve stejném duchu až do Holešova na náměstí. Je tu kašna a celkově to tu není špatné. I tady jsem byl a to v rámci vojny. Tehdy to tu bylo šedivě a otlučené.

Po svačince a odpočinku se ubíráme dál. Pořád je trasa dobrá, malinko se houpe, slunce se pokouší hřát, věříček máme v zádech.

Narazili jsme na raritu. Je tu nějaký most přes cosi. Není tam vidět. Teprve nahore vidíme, že pod námi je dálnice. Úplně prázdná. Tak to mi hlava nebere. No nic, jedeme dál.

Při vjezdu do Kroměříže mi praskla levá brzdová páka. Tak, normálně a

obyčejně, prostě se mi při zmáčknutí propadla až k hmatníku na řídítku. Bylo to dost nečekané. Samozřejmě jsem nevěděl, že je to páka. Nejdříve mě napadlo, že se dole u brzdy podsmeklo lanko. Nebylo to tím. Pak jsem se bál, že prasklo tělo brzdy. Celou jsem ji vymontoval, abych zjistil, že tomu tak není. A teprve potom jsem našel kde to prasklo. Nebylo to vidět, protože se to stalo uvnitř nosiče páky. A teď co? Zkusíme cykloservis? No, asi by to chtělo. Během toho, co se v tom všem vrtám, navázal Standa kontakt s místním pánem a ten pomocí telefonu zkusel zjistit, jestli tady takový je. Bohužel nás to zdržuje a zatím nevíme do jak svízelné situace nás to dostane. Mám to zase všechno zpátky a připravené na nouzový dojezd někam. Díky tomuto zdržení, přijíždíme do centra Kroměříže v 11.30. Všichni tady zavírají v 11.30. Je sobota, navíc po volném dni státního svátku. Ale jo, chápu to, taky chtějí mít volno.

Našli jsme 3 cykloservisy. V jednom, po telefonátu, byl pán ochoten prodat mi dvojici pák. Pravou i levou. Ano, nemůže jinak, protože se prodávají po párech. To je mi teď celkem jedno. Oprava probíhá na náměstí.

Začínám rozebírat. Cílem je vymontovat trosky z nosiče páky a naroubovat tam novou.

A je tu problém. Chybí mi všechny imbusy od č.5 dolů. Nechápu. Ani Standa nemá. Pamatuju si, že měl celou cyklo sadu. Taký nechápe. Nakonec odjíždí do Tesco zkusit koupit novou sadu. Povedlo se. Po krátké době mám opraveno. Jenom je poněkud poničen imbus č 4. (Tesco kvalita). Teď je hlavní, že můžu jet dál, škody posčítám až po dojezdu.

Je krátce po třinácté hodině a pustil se od mě hlad. Žádný problém. tady na náměstí jsou hned dvě hospody. Vybral jsem si jednu a posadil se ke stolu. A 20 minut jsem byl naprosto neviditelný. Nikdo si mě nikdo nevsímal. Dost mě namíchli a šel jsem zkusit, jak je na tom druhá hospoda. Tady je to ještě horší. Kdo mluví německy ten jí. Ostatní suší ústa. Pustila se do mě zlost! Prostě se jen potřebuju najíst něčeho teplého, a oni tady takhle! Třeba mě uklidní návštěva Stálé expozice Karla Kryla.

Odjíždíme z náměstí a navigace říká, že asi padesát metrů a tam to je. Nebylo. Bylo to jen 20 metrů a vjíždělo se do průjezdu. Zaparkovali jsme, v automatu koupili vstupenky

Expozice Karla Kryla

9. 05. 2026

1 x Plné = 100 Kč

10008754090-1

Total: 100 Kč

a do prostr expozice nás zavedla paní. A podle očekávání mě to tu uklidnilo, zapomněl jsem na hlad, protože to, co jsme viděli, bylo velmi emotivně silné. Dig.

Tady to na mne hodně emočně zapůsobilo, originální architektonické řešení několika místností, kde jsme si sedli a poslouchali písně Karla Kryla. Poslouchal jsem znovu jeho texty a litoval, že už není, měl by pořad o čem psát. Připomněl jsem si rok 1994, kdy jsme si se ženou na začátku roku koupili lístky na jeho koncert do Lucerny, ale před tím koncertem v dubnu 1994 zemřel. Tehdy i nyní jsem byl velmi smutný. Sar.

No, jak říkám, silně. Pokud se tady někdy vyskytnete, doporučuji k návštěvě.

Nicméně, pořad mám hlad. Nakonec ho řeším v rychlém bufetu. Vynikající! I prostředí - venkovní zahrada oddělená od města zdí - i jídlo. Rychlé a dobré. Další jízda je klidná a pohodová. Pořád máme vítr v zádech a k tomu slunce. A jak tak jedeme, máme pod koly krásnou stezku. A dlouhou. Teprve později jsme zjistili, že jde o další vlakostezku, na které ponechali téměř celé nádraží, které se jmenuje Prasklice. Stezka je dlouhá, krásná, lehce z kopce, na začátku dáváme pivo. Dig.

Jeli jsme z Morkovic-Slížan dále do Nezamyslic cca 11km a cyklostezka nám připomínala bývalou železnici, tzn. někdy zapuštěná do terénu, měla mírné oblouky, podél byly některé budovy, které mohly být dříve nádražím. Nebyla k tomu žádná informační tabule a mně to nedalo a po příjezdu domů hned v pondělí jsem zavolaal na MÚ Morkovice a tam mně potvrdili, že jsme jeli po zrušené železniční trati. Doporučil jsem jim postavit na začátek trasy informační tabuli o trase, aby se veřejnost dozvěděla více o tomto regionu. Sar.

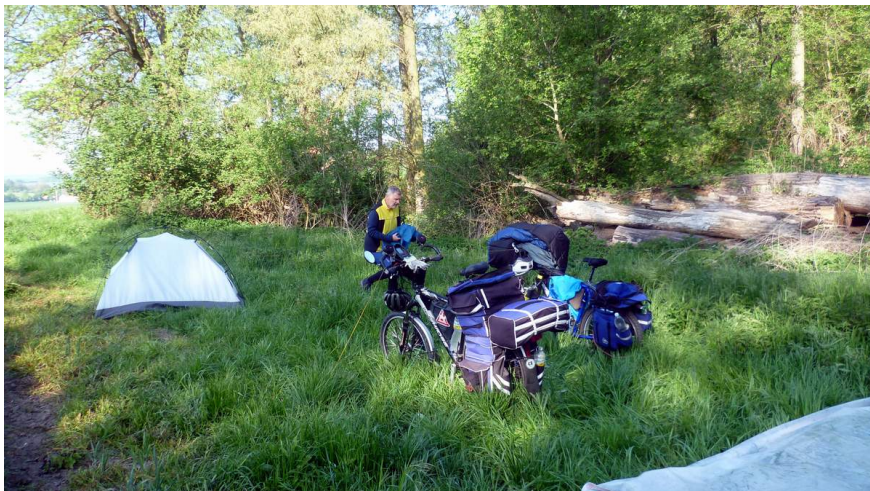
Jízda byla pořád skvělá. Malá silnička nás zavedla k dálnici. Jedeme teď podél ní. Musím přiznat, že jsem rád, že to dneska nejedeme obráceně. Dost bychom se nadřeli. A jak tak koukám, možná by stálo za to někde přibrzdit na noc. Jede se tak moc pěkně, že na palubě mi svítí denní ujetá vzdálenost 90 km. Na mapě jsme si vyhlédli přístřešek. Třeba bude pro nocleh použitelný. Dojeli jsme k němu. Ano, kdyby byla fakt kritická situace, použít by se dal. Ale moc se mi tu nelíbí. Na další průzkum jdu pěšky. A mám! Kus od nás je vpravo malé pole a za ním plácek u říčky Haná. Tak tady! Ležení máme postavené na to šup. Je to tu pěkné. Jen ten hluk z dálnice.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Heroltice	62	420	94	16	4 - 21

Ráno 10.5 neděle

V noci bylo zase chladno. K tomu hluk z dálnice a špatný terén. Celou noc jsem se nemohl dohodnout se dvěma boulemi, že mě nebudou tlačit. Ráno vysvitlo slunce ale pořád bylo chladno.

Nasnídali jsme se, sbalili svůj herberk a vydali se na posledních necelých 40 kilometrů do Brna, na nádraží, odkud chceme jet domů. Cesta byla vlastně pořád podél dálnice. Jediná výjimka byl Vyškov, kde nás stezky protáhly centrem a pak zase vrátili k dálnici. Jedeme svižně, trochu se to tu houpe. Jsme tu.

Na jedné křižovatce mi do cesty vjel zleva nějaký brněnskej pabl. Stálo mě hodně úsilí, abych dobrzdil a nezničil mu pravý zadní blatník. A na další křižovatce se stalo skoro totéž. Jenom to bylo z většího kopce a tak jsem jel o hodně rychleji. Kdybych teď neměl opravenou brzdu, dovezl by mě až do centra města zapasovaného v kufru. Když se mi stalo potřeť, že mi tam vjel z vedlejší zleva do křižovatky další idiot a snažil se mě vytlačit ze silnice, byl jsem už hodně vzteklý. Další kretén mi vlezl před kolo asi dva metry před přechodem a řval že má přednost. Další dement se mi snažil zabránit jet po kombinované stezce pro pěši a pro cyklisty, že je tam jenom chodník. Pak mi do cesty na stezku vběhla bez rozhlídnutí nějaká slepice, a taky se rozčilovala. Prostě Brno. Vždycky jsem si myslel, že všechny ty legrácky na Brno a Brňáky je jenom folklór. Není. Oni jsou opravdu úplně blbí. I pokladní na nádraží nám blbě prodala lístky.

Prostě se nenamáhala ověřit místenky a dát nám ty ke kolům. Jak to má být nám řekla až průvodčí ve vlaku. Ale ta mluvila ryzí pražštinou. Zbytek cesty dobrý. Standa našel dvě volná místa v naprosto natrískaném vlaku. Při nakládce nám na místech pro kola překážel čmoud se servírovacím vozíkem. Nechtěl pochopit, že potřebujeme místa pro kola. Vlak jel normálně, jen u Pardubic byla výluka. Asi 10 minut jsme stáli. Zpoždění však bylo dohonořeno. V Praze jsme byli přesně včas. vlak zde končil a tak bylo na všechno dost času.

Nechal jsem se Standou přesvědčit, že cesta domů je nejlepší přes Václavák. Asi by byla, kdyby nebylo všechno rozkopané. Blbnou tady s tím nesmyslem, že na Václaváku zase budou asi po padesáti letech jezdit tramvaje. Je to kolosální blbina. Nikdo je tady nepotřebuje. Potíž je, že se mým směrem nedá normálně dostat. Škrétova v dolní části neexistuje a bývalý pochod je uzavřen. Musím okolo horní části Muzea. I tam je to blbě, a pustilo mě to až na křižení Škrétova, Rubešova, Anglická. Pak pěkně po chodníku v protisměru na Náměstí míru. A dál už normálně.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	57	463	43	15	25

Epilog:

Byla to podářená výprava, super počasí, i když v noci bylo 3°C resp. 4°C, ale já s tím počítal, příjemná cesta s přijatelným terénem a taky nově objevená cyklostezka ze zrušené železniční tratě Morkovice-Nezamyslice. Příště jedu zase. Sar.

I mně se to výsledně líbilo i přes pár ignorantů, kteří se mi snažili provětrat žluč. Trasa byla pěkná, nakonec, proč bych si ji nepochválil, počasí také vyšlo, jen bych si přál v noci malinko přitopit. I já, tedy až po opravách, chci jet zas.

Jen je škoda, že se nenašel nikdo, kdo by rád oslavil čtyřicáté výročí vzniku myšlenky HellsTour...
Dig.

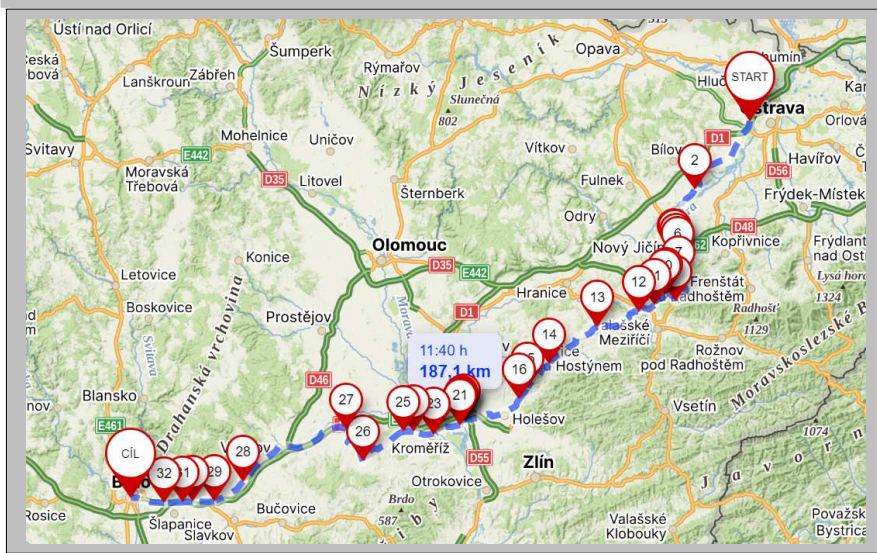
Celková technická data:

Účast
Oficiálně priznaná
kilometráž
Příště

Dva, co neoslavili narozeniny....: Dig a Standa

211 km
Ferdinandova

Trasa výpravy

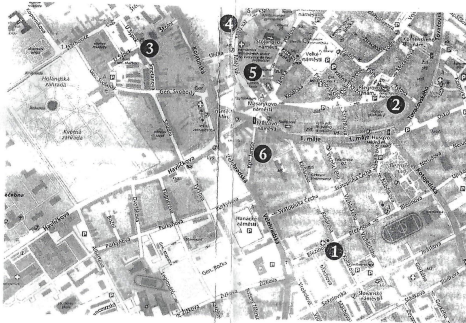

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Lenka (Lek), Irena (Irc), Dig (Dig) **Standa (Sar)**, Jirka (Jis).

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha:

Copyright (c) PLANstudio

- č. 1 ulice Brežinova č.9
- č. 2 kostel Nanebevzetí Panny Marie
- č. 3 Základní škola U Šýpek
- č. 4 ulice Malý val
- č. 5 Justiční akademie
- č. 6 (Základní škola Blahoslavova)
- č. 6 ulice kpt. Jaroska č. 13

Zpracoval Petr Oupor, využito materiálu knihy Akorát, že mi zabili
táto, Vojtěch Klím, Galén, 2010 (vydání souhlas autora)
Vydala: Knihovna Kroměřížska – p.a.

KAREL KRYL

A

KROMĚŘÍŽ

RODINNÁ TISKÁRNA

Tiskárna Karel Kryl fungovala od roku 1909 v Novém Jičíně. Po zabrání československého pohraničí v říjnu 1938 německou říší je nucena ukončit svoji činnost a zavřít.

Majitel ale, díky velké pomoci kroměřížského radního švehlí, získává v lednu 1939 novou tiskařskou koncesi od města Kroměříže a v únoru 1939 zde, na dnešní Kojetinské ulici č. 16 a 17, otevírá novou tiskárnu.

Specializuje se na bibliofilské vydávání próz a básní předních českých a moravských autorů (např. Máchy, Demla, Zahradníček), tiskoviny, letáky, plakáty.

Během druhé světové války vydává také zakázané knihy a letáky. Ačkoliv je Karel Kryl několikrát vyslýchan gestapem, válku přežije on, jeho rodina i tiskárna.

V roce 1945 vydává malou knihu Svědectví, ve které je ve vzpomínkách popsán život vězňů z koncentračních táborů. Popíše i činnost tehdejšího politického představitelé Alexeje Čepičky, který Kryla zažaloval. Ačkoliv Kryl vyhraje soudní př, kniha se stane komunistům trnem v oku. Puš KSČ v roce 1948 znamená též odplatu pro Krylovu rodinu.

V březnu 1948 je tiskárna majiteli vyvlastněna a je do ní dosazena národní správa. V srpnu 1948 je sice národní správa zrušena, ale 7. dubna 1950 je definitivně odebrána firmě tiskařská licence. Tiskárna je pak velkým přičiněním Čepičky a kroměřížského tiskáře Guska zcela zlikvidována.

původní logo
Tiskárny

EDICE DONATUS PRONĚMĚ
znak vydavatelské edice

KAREL KRYL

Narodil se dne 12. 4. 1944 v Kroměříži na ulici Brežinova č. 9. V našem bytě domu, který patří stavebníkovi Antonínu Kočarovi, žijí rodiče a jeho o rok starší sestra Marie. V březnu 1947 se narodí ještě jeho bratr Jan. To již ale rodiče Karel a Marie Krylovi bydlí s dětmi na ulici Vrchlického č. 64.

Karel je pokřtěný v kostele Blahoslavené Panny Marie a vyrůstá stejně jako jiné děti. Otec vlastní zavedenou tiskárnu a rodina žije poměrně spokojený život.

Změna nastává v roce 1948 - 1950, kdy je rodině vyvlastněna firma. Otec odchází pracovat na stavby socialismu a matka se snaží uživit a zaplatit jejich dluhy.

Karel nastupuje v září 1950 školní docházku do místní základní školy U Šýpek do třídy k paní učitelce Šamánkové. Studium ho moc nebaví a raději hraje hry s ostatními dětmi. Dceru místního bývalého zlatníka Evu Řehovou už jezdí na kole.

Když se vrací otec domů, rád si užívá rodinného života a vyléti.

Je členem místního pěveckého sboru, vedeného páterem Bartkem, chodí jako více do skautu. Tou dobou rodina bydlí opět na nové adrese, na ulici Malý val. V dubnu 1953 se nařazením Národního výboru Kroměříž znovu stěhuje.

Jelikož posledním útočištěm v Kroměříži se stává vyvlastněný dům měditepce pana Arnošta Otáhalá, na dnešní ulici kpt. Jaroska č. 13. Přizemní a v zímě nevytopitelný byt se stává nočním mrazem rodiny.

V roce 1954 přestupuje studovat na základní školu Palackého. Rodina plně pocítuje zmar tehdejší doby, netečnost a obavy okolí.

Vzhledem k situaci, že by děti nemohly řádně studovat, se rodiče tehdy pracující ve zdejším prádelně, rozhodli přestěhovat do Nového Jičína. V létě 1957 tak Karel Kryl opouští rodné město, které nazve Město lhostejnost. Po svém návratu z pozdější emigrace se do něj vrací pouze

rodný dům Karla Kryla

dobový snímek ZŠ U Šýpek, Kroměříž

Karel Kryl - prázdniny 1955

© Hell's Tour_{club} 2026
Dig & Sar
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz